

dimo na košarico tam, kjer smo konec kite pritrdili na košarico. Zapira se pokrov z gumbom in majhno zanjko iz vrvice, ki ju prišijemo na stranico in pokrov. To velikonočno škatlico za bonbončke prevlečemo znotraj s pergamentnim papirjem in napolnimo s sladkarijami. Še šopek pomladnih cvetic ali majhnega zajčka ali drobno rumeno pišče na pokrov — in okusna košarica je gotova!

Izdelava teh košaric je prav zabavna, ker gre delo hitro izpod rok in ker je gotova košarica, ki naj napravi veselje mamiči ali očku, sestrici ali bratcu, vzlic materialu, ki ne stane dosti denarja in le malo truda, prav čedna in mična. Torej!

.....

Kako so pri Zajčevih pripravljali piruhe.

M. Jezernik.

Gospa Zajka je spravila težko košaro v shrambo za gnilo zeljato glavo in poklicala svoje sinove: »Bežek, Skok, Stop!«

Obračala je pa le veselo cviljenje in cvrčanje pri sosedu Mišnjakovi, ki je komaj krotila razposajene mladiče. Še enkrat je poklicala svoje ubegle otročiče Bežka, Skoka in Stopa — a zopet zaman. Potem je pa potegnila iz tretjega razora tri bučice, pomešala tekočino s suhim stebelcem, zadovoljno pokimala in spravila buče poleg košare.

V tem so priskakljali in se pripodili mladi zajci: »Mamica, pomlad! Mama, природа se prebuja! Beli zvončki pojejo, izza griča se čuje trobentanje. Leska pa sipa rumen prah na vsakega in na vse. Kar poglej nas!«

Tako so klicali Bežek, Skok in Stop. Mati Zajka jih je pa le potresla za uhlje in ukazala mir. V tem so zagledali košaro, polno belih, debelih jajc. »Mamica, kje si dobila jajca?«

Nabrala sem jih pri sosedah na polju, na vrtu za skednjem. Zdaj jih bomo lepo pobarvali in poslikali. Vsakemu sinčku je dala lep čopič iz zajčje dlake in bučico barv. Ko se je obrnila po jajca, so se pa nerodnim zajčkom prevrnile bučice in po tleh se je poredila lepa rdeča barva, sinja in rumena. Žejna prst je hitro vse popila, gospa Zajka pa je prišla svoje tri dečke za ušesa: »S čim pa mislite poslikati jajca? S čim?«

Zajčki so se hitro pomirili in obljubili, da gredo drugi dan na vse zgodaj po barvo.

Prvo jutro se je odpravil Bežek. Zadel je bučice na ramo, vzal gorjačo v sprednje tace in jo mahnil preko zelnikov na strnišče, s strnišča v gozd in iskal barve. A vse je bilo rjavo, prstenorjavo, zelenkastorjavo, sivkastorjavo. Nikjer žive barve. Sem in tja je zasijal vel list zlatorumeno, modrikasto, rdečkasto. A ko ga je pogledal Bežek z druge strani, je bil rjav kakor vsa okolica. Končno se je

odločil za okrogle kepe ilovice, napolnil z njimi bučice in precej potr korakal domov. Doma pa je bilo smeha zaradi rjavih kep. —

Drugo jutro je odskakljal Skok. Imel je srečo. Pot ga je pripeljala na rob gozda, kjer se mu je skozi grmičevje zasmejala neskončno mila sinja barva. To so bili valovi pomladno razpoloženega potoka. Hitro je zajel v bučice najbolj modrih valov in veselo priskakljaj domov.

Ko je gospa Zajka pogledala v bučice, je prasnila v smeh, rekoč: »Oj ti imenitna glava! Saj si prinesel čiste studenčnice, brezbarvne vode!« Bežek in Stop sta pa preobračala kozolce od samega smeha.

Tretje jutro je možato odkorakal Stop. Legel je pod lesko, zasmrčal, a vendar poslušal, kaj se godi v bližini. Mravlje so ga ščegetale po šapah, ni jih prepodil. Govorile so pa le o jajčkih in da bo treba mravljišče prestaviti. Polži so v pomladanski radovednosti odpirali svoja apnena vrata in iztegovali tipalnice. Govorili pa niso. — Prišle so poljske miške in mu oškrtale dehteče bučice. Veverice so ga obmetavale z lupinami, a on se ni ganil. Iz dupline sosedne murve se je dvignila prva pomladanska čebela. Polagoma je dvigala krila, se nasrkala sladkega pomladanskega zraka, se opotekala, potem pa zletela proti hribu.

Tedaj so veverice siknile: »Zajček, če hočeš barve, pojdi za čebelo!«

Stop je oprezno korakal za čebelo čez travnik, skozi goščavo, po klanecu navzgor. Nežna živalca je hitela po ovinkih, ker je bila še vsa slaba, in iskala pot do medu. Končno je preletela greben, zajček je skočil za njo in obstal od veselja in začudenja. Ves klanec pod njegovimi nogami se je kopal v toplem soncu. Rebri so bili rumeno od zlatih trobentic, goljava je žarela od rdečega resja, v sončnem zatišju se je razbohotal do nečuvveno mile sinjine nežni jetrniki. —

Čebela je plavala kakor omamljena nad pisanim poljem, pozdravila to in ono cvetko, poljubila zdaj rdečo, zdaj modro ali rumeno glavico in srkala iz vseh čaš.

Stop je pa stopil na rdečo goljavo, resje mu je napolnilo bučico s škrlatno barvo. Trobentice so mu natočile svojega zlata v drugo bučico. V tretjo bučico je pa zajel modre barve iz čaš sinjega jetrnika. —

Ves srečen je stopil zvečer s polnimi bučicami pred resno obličje svoje majke. Občudovala sta ga brata, hvalila in božala ga je mama.

Drugo jutro so pa pobarvali jajca lepo rdeče, modro in rumeno. »Zdaj si pa še izmislite lepo sliko za piruhe.«

Bežek je pobarval jajce modro in naslikal zlato sonce. Skok je na rumen piruh začrtal domačo hišico. Stop je z rdečo barvo upodobil svojo mamico z dolgimi ušesi in velikimi očali. Gospa Zajka je pa slikala svoje mladiče, sosednje miške, zelnate glave, korenček, kokoši,

peteline, mlada piščeta, cvetke. Vsa okolica je prišla gledat in občudovat: krti, jerebice, prepelice, polži, veverice, miške. Mnogo so tudi nasvetovali novih slik. Staremu krtu na čast so morali naslikati celo vrsto visokih krtin. Veverice iz sosesčine so zahtevale, da narišejo na jajca lepe smrekove in jelove češarke. Končno so bili piruhi gotovi, naložili so jih lepo opręzno v košaro, to pa na voziček. Stop je šel za kočijaža, Bežek in Skok sta vlekla voziček. Gospa Zajka se je napravila prav po pomladansko in je zagonetno kimala, ko so jo sosedje izpraševali, kam jih pelje pot. Stopala je ob vozičku in tiho narekovala: »Preko

vseh zelnikov, čez strnišče, skozi podraščino na robu gozda, skozi gozd, čez grapo, po klanču gor, tja na greben.«

Na grebenu so pa vzkliknili zajčki od veselja in občudovanja. Ves klanec poln cvetja, v dolini pa vasica s cerkvijo, za vsa ko hišico vrt. »Zdaj pa otroci tiho, oprezno. Skrivati se moramo, da nas ne vidijo ljudje, iznenadili jih bomo.«

Oprezno se je prevesil voziček čez greben, hitro so se skrili za živo mejo in drseli v dolino po strmem rebu.

»Kikiriki« jim je rezko in nepričakovano zapiskalo na uho. Stop je izpustil vajeti, Bežek in Skok pa voziček in skočila sta v stran. Voz je zdrčal po strmini dol, košaro je prevrnilo in lepi piruhi so se ubili na trdem kamenju in pod vozom. —

Debele solze so kapale ubogim zajčkom po kosmatih licih, ko so iskali cele piruhe. — Samo eno jajce je ostalo celo, ono s sliko gospe Zajke. Hitro so pobrali lepi piruh in ga nesli skrivaj skozi živo mejo na majhen vrt, kjer so ga skrili med mah in suho listje. Potem so se počasi vračali po klanču nazaj, ves čas so pa morali poslušati divje klice razjarjenega petelina, ki jim je kar naprej po navljal, da nimajo pravice ukvarjati se s piruhi, da je to le delo njegove rodbine.

Mati Zajka je pa tolažila otroke: »Najlepšo pisanico smo pa vendar skrili na vrt, kjer jo bo našel oni deček, ki mi je pozimi vedno nastavljal okusne korenčke za moje otročiče.«